

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžp/7/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010201306
Dátum vydania rozhodnutia:	12.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1010201306.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu : Národná diaľničná spoločnosť, a.s., Mlynské Nivy 45, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava -odbor výstavby a bytovej politiky, za účasti : BigBoard Slovensko, a.s. Lamačská cesta 3, 841 04 Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou RELEVANS s.r.o., Dvořákovo nábrežie 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2010/1655-DLD zo dňa 7. mája 2010, o odvolaní žalovaného ako i pribratého účastníka konania BigBoard Slovensko, a.s. Lamačská cesta 3, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 170/2010 - 124 zo dňa 13. decembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 170/2010-124 zo dňa 13. decembra 2012 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie žalovaného č. A- 2010 /1655 - DLD zo dňa 7. mája 2010 v zmysle ustanovenia § 250 ods. 2 písm. c/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O.s.p."), ktorým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Ružinov č. SÚ/2009/ 14 521-8 / KAR-79 zo dňa 7. januára 2010 o povolení stavby "Reklamné zariadenie v tvare"V" o rozmeroch 9, 6 x 8,5 m na mieste stavby, Prístavný most - Bajkalská ulica, parc. 15382/4 v kat území Nivy v Bratislave za účelom reklamy ako dočasnej stavby do 30. apríla 2014.

Krajský súd takto rozhodol, keď dospel k záveru, že z obsahu spisu a ani z rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé, či on, prípadne dopytovaný dotknutý orgán skúmal okolnosť rozptyľovania a upútavania pozornosti účastníkov cestnej premávky umiestneným reklamným zariadením v blízkosti diaľnice a jej privádzačov a s touto skutočnosťou sa žiaden z nich nezaoberal. Krajský súd v danom prípade zistil, že rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané najmä na základe záväzného stanoviska Krajského dopravného inšpektorátu, Krajského Policajného zboru v Bratislave, ktoré stanovisko premietol do

výrokovej časti svojho rozhodnutia, v ktorom stanovisku dotknutý orgán žiadal staviteľa okrem iného dodržať ochranné pásmo v zmysle zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách. Krajský súd ďalej uviedol, že v čase začatia konania a vydania predmetného rozhodnutia bol zákon č. 315/1996 Z. z. zrušený s účinnosťou od 1. februára 2009, kedy vstúpil do účinnosti nový zákon o premávke na pozemných komunikáciách č. 8/2009 Z. z. Krajský súd ďalej poukázal na príslušné ustanovenia zákona o premávke na pozemných komunikáciách a uviedol, že zo stanoviska príslušného dopravného inšpektorátu je zrejmé, že neskúmal okolnosť rozptyľovania a upútavania pozornosti účastníkov cestnej premávky umiestneným reklamným zariadením v blízkosti diaľnice a jej privádzačov, pretože nevedel ani to, či sa jedná o pozemok v zastavanom území alebo mimo neho, čo je zrejmé z formulácie: "...ak sa predmetná parcela č. 15425/10 nachádza mimo zastavaného územia, požadujeme dodržať cestné ochranné pásmo...". Z obsahu spisového materiálu podľa krajského súdu nevyplýva ani zistenie, či umiestnením reklamného zariadenia nedochádza k obmedzeniu výhľadu vodičov pri prechode blízkou križovatkou a táto okolnosť nebola na mieste zisťovaná. Z predložených náčrtov a projektov nemožno dospieť k takému záveru a preto krajský súd nemôže preskúmať, či nebolo porušené ustanovenie § 60 ods. 9 zákona o premávke na pozemných komunikáciách. Krajský súd ďalej dôvodil, že v danom prípade nebolo zisťované, či sa v blízkosti umiestňovaného zariadenia nenachádzajú i prvky súvisiace s diaľnicou, ktoré je žalobca povinný spravovať, udržiavať a či mu reklamné zariadenie nebude brániť vo výkone svojich povinností a to tak, ako to namietal už v priebehu správneho konania. Stanovisko k predmetnému problému nevedel zaujať ani dotknutý orgán - Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky z dôvodu absencie dokladov popisujúcich situáciu širších vzťahov.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal odvolanie Obvodný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu ako nezákonný zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že s dôvodmi zrušenia rozhodnutia žalovaného nesúhlasí a že napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 7. mája 2010 bolo vydané v súlade so zákonom, vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho odôvodnenie je v súlade s § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. Uviedol, že verejné záujmy v konaní chránia jednotlivé dotknuté orgány a to najmä prostredníctvom podávania záväzných stanovísk a vyjadrení a že verejný záujem v podobe potreby zabezpečenia plynulosti cestnej premávky v konaní chráni Krajské riaditeľstvo PZ, krajský dopravný inšpektorát, ktorý sa v danej veci vyjadril kladne a tým mali konať správne orgány za preukázané, že navrhované umiestnenie reklamného zariadenia rešpektuje všetky zákonné požiadavky a nebude ohrozovať bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky. V spisovom materiáli sa taktiež nachádzalo i stanovisko Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR. Krajský dopravný inšpektorát ako príslušný dotknutý orgán vydal svoje stanovisko v súlade so zákonom a tunajší úrad nemal dôvod jeho tvrdenie žiadnym spôsobom spochybňovať a preto vydal žalobou napadnuté rozhodnutie.

Pribratý účastník do konania BigBoard Slovensko, a.s. vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok zmenil a žalobu Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s. ako nedôvodnú zamietol a pribratému účastníkovi do konania priznal náhradu trov konania. Uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu je zmätočné, na daný prípad neaplikoval správne právne normy, pričom ustanovenia §§ 10 a 11 cestného zákona nebolo možné na daný skutkový stav aplikovať. Povolené reklamné zariadenie nemá byť umiestnené na príslušných zákonom definovaných cestách a ani v ich ochrannom pásme. Tieto skutočnosti vrátane presného umiestnenia reklamného zariadenia vyplývajú z dokumentácie predloženej žalovaným vrátane mapky predloženej samotným žalobcom ako i z vyjadrenia pribratého účastníka. Krajský súd tiež na daný prípad aplikoval ustanovenie § 60 ods. 9 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, avšak reklamné zariadenie sa na žiadnej ceste a ani na mieste pri ceste nenachádza. Uvedené ustanovenie bolo nevyhnutné vykladať so súvisiacim ustanovením a to § 60 ods. 10, ktorý už krajský súd neaplikoval, hoci bol pre výklad ustanovenia § 60 ods. 9 dôležitý. Podľa pribratého účastníka zo spisu vyplýva, že reklamné zariadenie má byť umiestnené v priestore mimo cesty, v ktorom nie sú umiestnené žiadne dopravné značky resp. zariadenia a v ktorom sa zároveň vôbec neumiestňujú a preto povolenie umiestnenia reklamného zariadenia nemohlo byť v rozpore s § 60 ods. 9. Navyiac poloha

pozemku, kde má byť reklamné zariadenie umiestnené vyplýva z verejne dostupnej evidencie príslušnej správy katastra. Skutočnosť, že dotknutý orgán vedel, kde sa má umiestniť reklamné zariadenie, potvrdzuje i priložená mapa umiestnenia reklamného zariadenia k Stanovisku Krajského riaditeľstva policajného zboru Bratislava zo dňa 24. februára 2009. Celý pozemok sa nachádza v intraviláne obce, kde v zmysle cestného zákona § 11, nie je žiadne ochranné pásmo na ochranu diaľnice, reklamné zariadenie sa nenachádza na diaľnici a ani v jej ochrannom pásme a z tohto dôvodu nemôže dochádzať k porušovaniu ustanovenia § 10 ods. 3 v spojení s § 11 cestného zákona a tiež k ich aplikácii, nakoľko reklamné zariadenie je na pozemku nachádzajúcom sa v intraviláne. K dnešnému dňu neexistuje žiadna relevantná odborná štúdia, ktorá by potvrdzovala odpútavanie pozornosti vodičov reklamnými zariadeniami, resp. vplyv reklamných zariadení na pozornosť účastníkov cestnej premávky. Krajský súd tiež opomenul ustanovenie § 14 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách. Príslušné ministerstvo k umiestneniu reklamného zariadenia podalo stanovisko zo dňa 14. októbra 2009. Keďže umiestnenie reklamného zariadenia nespĺňalo žiadnu z podmienok § 14 ods. 2 uvedenej vyhlášky, nebol potom vôbec potrebný súhlas cestného správneho orgánu. Krajský súd nemôže vychádzať len z jednostranných tvrdení žalobcu, ktoré sú v rozpore so skutočným umiestnením reklamného zariadenia vyplývajúceho z predloženej dokumentácie a neboli porušené žiadne ustanovenia právnych predpisov, ktoré uvádza žalobca vo svojej žalobe. Pribratý účastník v závere svojho odvolania žiadal priznať trovy konania (vrátanie 20 % DPH) vo výške 637, 90 euro.

Národná diaľničná spoločnosť, a.s. sa ku odvolaniu žalovaného a pribratého účastníka písomne vyjadrila podaním zo dňa 18. februára 2013 a žiadala, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako zákonný potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

K odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že v konaní vystupuje ako účastník konania podľa § 59 ods. 1 písm. b/ stavebného zákona a tiež je žalobca osobou, ktorá má vlastnícke právo k diaľnici D1, ktorá bezprostredne susedí s pozemkom, na ktorom je umiestnené reklamné zariadenie pribratého účastníka. Poukázal na §§ 123, 127 ods. 1, 415 Občianskeho zákonníka a tiež §10 ods. 1 cestného zákona, v zmysle ktorého nikto nesmie svojou činnosťou ohrozovať diaľnicu, cestu alebo miestnu komunikáciu a premávku na nich, ani sťažovať ich údržbu. Uviedol, že predmetné reklamné zariadenie je umiestnené v oblasti zložitej mimoúrovňovej križovatky a v tejto súvislosti poukázal na § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 147/2011 Z. z. o reklame v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého ustanovenia reklama je prezentáciou produktov v každej podobe s cieľom uplatniť ich na trhu. Je teda cieľom reklamy upútať pozornosť a pôsobiť na jej adresátov. Z toho vyplýva, že umiestnenie reklamného zariadenia v oblasti križovatky môže rozptyľovať pozornosť účastníkov cestnej premávky a viesť ku vzniku dopravných kolízií, ktoré mávajú veľmi často za následok zásah aj do vlastníckych práv žalobcu - poškodenie jeho majetku (zvodidiel, dopravných značiek atď.). Žalobca uviedol, že zároveň na túto skutočnosť poukazoval vo svojich vyjadreniach v rámci stavebného konania aj s pohľadom na zabezpečenie bezpečnosti a plynulosti premávky na diaľnici D 1 a ochrany a zdravia majetku tretích osôb.

Žalobca ku odvolaniu pribratého účastníka uviedol, že v konaní tiež nebolo rešpektované ust. § 14 ods. 2 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva zákon o pozemných komunikáciách. Povoľovanie výnimky zo zákazu alebo obmedzenia činnosti podľa § 11 cestného zákona nie je možné zamieňať a stotožňovať so súhlasom v zmysle § 14 ods. 2 vyhlášky, tak ako to uvádza vo svojom vyjadrení pribratý účastník. Samotná skutočnosť, že reklamné zariadenie nemalo byť umiestnené v oblasti s ochranným pásmom a nebolo potrebné povoľovať výnimku zo zákazu činnosti, neznamená, že nebol potrebný súhlas MDPT SR v zmysle § 14 ods. 2 vyhlášky. Tento súhlas bol potrebný v zmysle § 15 ods. 2 písm. c/ vyhlášky Ministerstva životného prostredia SR č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona. K Stanovisku Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, KDI, na ktoré sa pribratý účastník odvoláva, žalobca namieta, že s účinnosťou od 1. februára 2009, vstúpil do účinnosti zákon č. 8/2009 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, bolo príslušným orgánom na posudzovanie vplyvu stavby na bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky Prezídium policajného zboru SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu

predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolania oboch účastníkov nie sú dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správneho orgánu na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu k dôvodom podaného odvolania správneho orgánu, ako i pribratého účastníka, s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Podľa § 10 ods. 1 zákona o pozemných komunikáciách, nikto nesmie svojou činnosťou ohrozovať diaľnicu, cestu alebo miestnu komunikáciu a premávku na nich, ani sťažovať ich údržbu.

Podľa § 60 ods. 9 zákona č. 8/2009 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, na ceste a na mieste pri ceste sa nesmú umiestňovať veci, ktoré by mohli viesť k zámene s dopravnou značkou alebo s dopravným zariadením, alebo by ich zakrývali, alebo, ktoré by rozptyľovali a upúťovali pozornosť účastníka cestnej premávky, alebo ho osľoňovali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na obsah dôkazného materiálu, ktorý mal v odvolacom konaní k dispozícii, sa v danom prípade stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, že v danom prípade nie je z obsahu administratívneho spisu a ani z rozhodnutia žalovaného zrejmé, či on, alebo dopytovaný dotknutý orgán skúmali okolnosť rozptyľovania a upúťavania pozornosti účastníkov cestnej premávky umiestneným reklamným zariadením v blízkosti diaľnice a jej privádzačov a že s touto skutočnosťou sa nikto z nich nezaoberal.

Pre úplnosť veci odvolací súd uvádza, že žalobca Národná diaľničná spoločnosť, a.s. uvedenú skutočnosť namietala pred správnym orgánom a keďže navyš ide o kogentnú povinnosť vyplývajúcu z príslušného právneho predpisu, bolo potom povinnosťou správneho orgánu, aby sa s uvedenou skutočnosťou vysporiadal ex offio.

Odvolací súd tak tiež považuje za potrebné zdôrazniť, že zo Stanoviska Ministerstva dopravy pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky zo dňa 14. októbra 2009 okrem iného vyplýva, že v križovatkách a v rozhládovom a výhládovom poli vodiča je zakázané umiestňovať reklamné zariadenia. Predmetný zákaz je upravený v § 8 ods. 12 cestného zákona a podľa názoru odvolacieho súdu s touto skutočnosťou sa žalovaný správny orgán v priebehu správneho konania taktiež vôbec nezaoberal.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté v dôvodoch rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd SR nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od právneho názoru krajského súdu v danej veci odchýlil (napr. zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska) a preto v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.